

Ik heb altijd gedacht
dat auralezen iets
was voor gezellige
huisvrouwen die iets
verder wilden dan
een breipatroontje

Ik heb altijd gedacht dat
auralezen iets was voor
gezellige huisvrouwen die
iets verder wilden dan een
breipatroontje

Paul Dunki Jacobs

Eerder verschenen werken van Paul Dunki Jacobs

Appelflappen en Alcoholvrij Bier

(fictieve fictie 2013)

Het grote avontuur van Maudje en Bubbels. De sneeuwpop.

(kinderboek 2013)

Boek 17

(nonsens fictie 2015)

En het antwoord is nee

(fictie 2015)

Maudje en Bubbels vliegen naar de maan

(kinderboek 2016)

Het ongeloofeloze avontuur van het miniminipuntje

(universele fictie die waar kan zijn 2016)

Brave New Books

Ik heb altijd gedacht dat auralenzen iets was voor gezellige huisvrouwen die iets verder wilden dan een breipatroontje

Brave New Books

Voor het eerst verschenen in 2016

Schrijver: Paul Dunki Jacobs

ISBN: 9789402144598

© Paul Dunki Jacobs

Voorwoord

'Nee, absoluut niet, geen sprake van en geen denken aan' waren de enige juiste antwoorden geweest op de vraag van Paul of ik het voorwoord wilde schrijven bij zijn vijfde boek. Maar ik was verbouwereerd, zei 'ja, dat is goed' en nu zit ik met de gebakken peren.

Ik kan namelijk niet schrijven. De twee belangrijkste oorzaken: faalangst en perfectionisme.

Ik zou het graag willen kunnen en zou het ook wel moeten kunnen, maar ja, derde oorzaak: mijn hersens worden aangedreven door een kleine hamster in een tredmolen. Voeg daar nog aan toe, vierde oorzaak: het onvermogen om me langer dan vijf seconden te concentreren en je weet dat ik het kan schudden.

Paul heeft daar allemaal geen last van. Die gaat zitten, zet zijn pc aan en vertrouwt simpelweg alles wat in hem opkomt toe aan het papier. Ik erger mij daar uiteraard groen en geel aan.

Maar allah, herstel, allee, dat voorwoord zal ik dan toch maar fiksen, want Paul en ik *go a long way back*. We kennen elkaar vanaf de eerste klas van de middelbare school, toen het hele onderwijszaakje nog heel eenvoudig verdeeld was in ambachtsschool, vakschool voor meisjes, MULO en HBS. Van studeren was alleen sprake als je op de universiteit zat.

Wij zaten op de HBS, hoewel we zo langzamerhand op een leeftijd gekomen zijn dat we dit niet helemaal meer zeker weten. We treffen elkaar nog steeds zo ongeveer twee maal per jaar, maar ook dit weten we niet helemaal zeker. Zoals het twee *angry old men* betaamt, ouwehoeren we dan de hele dag over van alles en nog wat. Over de achterlijkheid van het systeem, de slavenmentaliteit van de mensen, de zinloosheid van het bestaan, de illuminati, de desastreuze liefde van de mens voor het geld en meer van dat soort koetjes en kalfjes. We smalen, spugen vuur, we schudden onze wijze hoofden en zuchten zo vaak en zo diep dat we er bijna van gaan hyperventileren. We vereren *V van de Vendetta* en *Mr. Robot* van de fsociety. We hopen op revolutie, op de ineenstorting van het systeem en op chaos. Wel met behoud van onze uitkering natuurlijk. Aan het eind van de dag zijn we moe, maar wel zeer content met onszelf. Content omdat we toch maar weer mooi alles en iedereen door het slijk hebben gehaald en dat zal ze leren.

Goed, waar was ik? Zie je wel, snel afgeleid. O ja, het voorwoord. Misschien moet ik even iets vertellen over het boek. Het boek gaat over rampen die ons tijdens ons leven overkomen. Rampen zoals het neoliberalisme, de bladblazer, de mens die zijn hond laat blaffen, het automobiel en de houtversnipperaar. Het boek is een betere opvoeder dan welke ouder dan ook. Het boek zet je meer aan het denken dan welke filosoof dan ook. Als je in het boek een hoofdstuk hebt gelezen en je bent niet tot nadenken aangezet, heb je echt iets over het hoofd gezien.

Het boek opent deuren en doet ze weer dicht. Het boek doet het licht aan en even later ook weer uit. Het boek neemt geen blad voor de mond. Seks, het spel om de macht, geweld, necrofilie, sadisme, in het boek tref je alles aan. Het boek ontroert en het boek maakt blij. Het boek trekt je een bizarre, maar herkenbare wereld in. Je kunt het allemaal beleven in je comfortabele stoel en voor een schappelijke prijs. Tot zover mijn bespiegeling over het boek in het algemeen. Of het vijfde boek van Paul ook deze elementen bevat, daar moet je zelf maar achter zien te komen. Lees en ontdek, zou ik zeggen.

Ik wens iedereen veel leesplezier en een gegarandeerd basisinkomen.

Henk Oldenkamp

Oisterwijk, februari 2016

Ik heb altijd gedacht dat Auralezen iets was voor gezellige huisvrouwen die iets verder wilden dan een briepatroontje. Ik nam het nooit serieus. Flauwekul dus, eigenlijk. Maar stiekem ook weer niet. Daar was altijd die heimelijke en vage bewondering voor mensen die zeiden dat ze *het* konden.

Wat is er gebeurd, dat ik er nu zelfs een boektitel aan wijd? Op een dag zat ik in Den Haag tijdens een weekendcursus van Neale Donald Walsch (auteur van Ongewone gesprekken met God) naast, wat later bleek, zo'n aura-mevrouw. Ik zat in die dagen heel erg aan de onderkant van mijn bestaan. Midden in een tweede scheiding, hopeloos ongelukkig op mijn werk en geen uitweg ziende uit de donkerte van al mijn andere tekortkomingen.

Een van de oefeningen die ons op de tweede dag gevraagd werd te doen, was om degene die naast ons zat minutenlang in de ogen te kijken. Zo kwam ik terecht bij mijn aura-mevrouw. Het lot had ook iets anders kunnen bedenken en mij aan de buurman ter linkerkant kunnen koppelen. Wie weet hoe mijn leven dan zou zijn verlopen? Maar het werd dus Marie Thérèse Lips, een wat oudere dame met een voornaam voorkomen. Ze zag meteen dat het mis was met me, want ik kon haar blik geen vijf seconden lang vasthouden en de tranen stonden mij dicht achter de oogballen.

'Als je wilt', zei ze, 'kun je een keertje langskomen om te praten. Ik ben hier goed in'.

Dat heb ik gedaan en tijdens de eerste sessie voelde ik al dat ik een paar goede antwoorden had gekregen.

'Die heb je niet van mij', zei mevrouw Lips, 'die komen uit jezelf'.

Ze legde uit hoe het werkte en vertelde dat ze binnenkort een cursus zou starten en of ik daar misschien belangstelling voor had.

Ja dus. En zo kwam het dat ik twee jaar lang een zondag in de maand naar een zaaltje in de buurt van Breda toog, om me te bekwamen in het lezen van aura's.

De eerste dag was meteen een vreemde. Tijdens de ochtend, waar het de bedoeling was eerst bij jezelf naar binnen te kijken...zag ik helemaal niets. Halverwege de sessie zochten mijn ogen wanhopig contact met die van mevrouw Lips, die me glimlachend aankeek en een geruststellend knikje op me losliet. Ik heb daarna tot aan de lunch heerlijk liggen dommelen. Wat ik nog wel meekreeg was dat de andere vijftien cursisten zeer druk waren met schrijven en tekenen en blijkbaar bedolven werden onder een zeer hevige en kleurrijke aura-influx.

Na de lunch gingen we twee aan twee zitten, om bij elkaar naar binnen te kijken. Ik zat tegenover Laura, een vrouw van rond de dertig, die al zoveel meegemaakt had dat een ander daar twee levens mee zou kunnen vullen. Ik was als eerste aan de beurt om bij haar naar binnen te kijken. De bedoeling was, na een inleidende oefening, dat ik hardop zou zeggen wat ik zag terwijl zij dat opschreef.

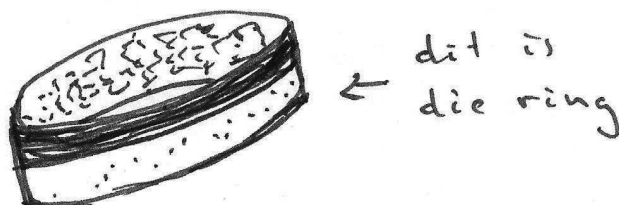
De angst die me bekwam om wederom niets te zien bleek geheel ongegrond. Een overweldigende grote stroom aan beelden schoof voorbij op het projectiescherm aan de binnenkant van mijn hoofd. Toen ik klaar was zat ik naar het compleet verbijsterde gezicht van Laura te kijken, die alleen maar kon zeggen: 'hoe weet jij dit allemaal?' Ik was geboren in auraland, hoera, ik KON het, haha.

U ook hoor. Iedereen kan het. Maar het is net als met alles, je moet oefenen om beter te worden, en nog meer oefenen om goed te worden. Het aller-moeilijkste is het interpreteren van de beelden die je ziet. In het begin bega je de fout door naast het benoemen van wat je ziet, hier ook betekenis aan te geven. 'Ik denk dat het dit of dat betekent en dat jij daarom zus of zo zou moeten doen'. Dit moet je echt aan de experts overlaten, anders is de schade niet te overzien. En elke cursist ging natuurlijk vol deze valkuil in...en er weer uit, om het vanaf dat moment op een andere manier aan te pakken.

Afijn, mij ging het erom te zien of ik aura's kon lezen om zo in contact te komen met mijn innerlijke radarwerk, dat zo ontzettend bepalend is voor hoe je uiterlijke leven verloopt. Ik ben geen expert, maar de glimpen die ik mocht opvangen koester ik met grote liefde. Thanks Marie Thérèse Lips.

Zo, dan heb ik dat met die boektitel ook maar meteen uit de weg. Ik kom er ook niet meer op terug. Ja, het leven kan soms keihard zijn.

Ik heb zo'n ring die van kleur verandert afhankelijk van je gemoedstoestand. Volgens het bijgeleverde kaartje kunnen de kleuren variëren van donkerblauw (romantisch), via geel, tot diep zwart (gestrest). Over de ring lopen twee kleurenbanen parallel aan elkaar. Volgens de ene baan zit ik nu ergens tussen verliefd en actief, en de andere baan vertelt me dat ik getroebleerd tot nerveus ben. Nou dat kan kloppen. Ik ben vaak bezig met verliefd zijn en van nature ben ik getroebleerd. Dat laatste waarschijnlijk omdat het met dat eerste nooit zo wil vlotten. Ik heb de ring eens een keer, net zoals je dit met een koortsthermometer doet, een poosje in mijn mond gestopt om te kijken wat er gebeurt en toen bleek ik ineens romantisch actief. De beelden die nu bij u opkomen zijn geheel aan u.

Ik zie vanuit het kamertje in mijn anti-kraakwoning de herfst naderen. 'Met rasse schreden' is meen ik de term die hiervoor gebezigd mag worden. Het wordt steeds vroeger donker en later licht en ook overdag is de lichtkwaliteit niet meer wat het geweest is. Dit komt natuurlijk door de stand van de zon ten opzichte van ons plekje op de planeet. Wist u dat er in de winter negen keer minder licht op Nederland valt dan in de zomer. Op een onbewolkte dag in december

meten we om 12 uur 's middags zo'n 100 Watt/m², terwijl dit in juni zo'n 900 Watt/m² kan zijn. Negen keer meer licht en meer warmte dus. Bovendien zijn in de winter de dagen kort en hiermee is het verschil tussen zomer en winter verklaard.

Dit fenomeen - zomers worden winters worden zomers - ontstaat, omdat de aardas een beetje gekanteld staat ten opzichte van haar baan om de zon. In onze winter kijkt de Zuidpool naar de zon en in onze zomer doet onze Noordpool dat. Had de aarde precies rechtop gestaan, dan hadden we geen seizoenen gehad. Nou, een piepje dan, omdat onze baan rond de zon niet helemaal cirkelvormig is maar elliptisch, waardoor onze afstand tot de zon gedurende het jaar enigszins varieert.

Ik kan nog uren doorvertellen over de bewegingen van onze aarde en van de andere planeten in ons zonnestelsel, maar u kunt dit tegenwoordig ook googelen, en dan krijgt u daarbij allemaal prachtige plaatsjes te zien die het veel duidelijker uitleggen dan ik. Doe!

Net een wasje gedraaid. Eigenlijk heeft de wasmachine dit gedaan. Het enige waar ik voor moet zorgen is dat ik de lader niet te vol gooi. De reinigende werking kan alleen plaatsvinden als de kleren over elkaar heen kunnen tuimelen en buitelen, precies zoals je dat met een handwasje zou doen. Een te volgepropte wasmachine laat een bijeengepakte bol kleren ronddraaien die er net zo vies uitkomt als hij erin ging. Wist u niet hè. Zo slepen we elkaar er door. U vertelt me wat ik niet weet en andersom, en voor we het in de gaten hebben is de wereld een fijne plek. En, beste mensen, dit kan ook zonder dat u daar en adviesbureautje voor opricht. Delen zonder dokken, noem ik dat. Het is wel zaak om de wasmachine na afloop zo snel mogelijk te legen. Uw vochtige kleren kunnen namelijk heel snel onaangename geurtjes ontwikkelen die, er eenmaal in, er nooit meer uit te krijgen zijn. Het kan zijn dat uw spijkerbroek nauwelijks vreemd ruikt als u toch een keer vergeten bent hem dezelfde dag nog op te hangen, maar zodra u de broek een uurtje aan heeft komen de geurtjes 'tot leven'. U kunt dit merken aan de boogjes die mensen om u heen maken en aan het groot aantal keren op een dag dat iemand iets tegen u lijkt te willen zeggen, maar daar op het laatste moment vanaf ziet.

Ik ben onlangs bij mijn tandarts geweest. Iets met een ontsteking en een brug waar hij zich niet aan ging vertellen. 'Ga maar